

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Lissa Price

Starters

Traducere din engleză de
Mihai-Dan Pavelescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta: Faber Studio
Copyright foto coperta © 2012 by Bob Lea
Copyright foto coperta © 2012 by Michael Wagner

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Oana Luciana Vlad

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Roxana Samoilescu
Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PRICE, LISSA

Starters / Lissa Price ; trad.: Mihai-Dan Pavelescu. –
București : Editura Trei, 2013
ISBN 978-973-707-736-3

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Titlul original: STARTERS

Autor: Lissa Price

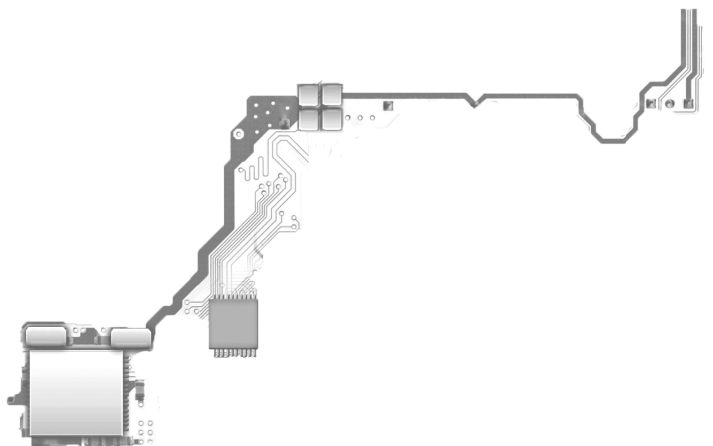
Copyright © 2012 by Lissa Price

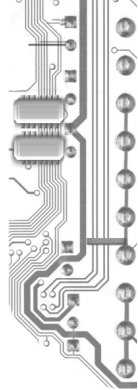
Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-736-3

Pentru Dennis, care a crezut mereu.

Capitolul 1

La vederea unui Ender, mă apuca tremuriciul. Portarul mi-a aruncat un zâmbet îndelung exersat și m-a lăsat să intru în banca de corpuri. Nu era chiar așa bătrân, vreo 110 ani, dar m-am înfiorat din cap până în picioare. Ca majoritatea Enderilor, avea părul argintiu, un fals însemn de onoare al vârstei. Spațiul dinăuntru, ultramodern și cu plafoane înalte, m-a făcut să mă simt neînsemnată. Am străbătut holul de la intrare parcă lunecând într-un vis, cu tălpile abia atingând pardoseala din marmură.

Portarul m-a îndrumat către recepționera cu păr alb și ruj roșu-mat, care îi păta dinții din față când surâdea. Trebuiau să fie amabili cu mine aici, în banca de corpuri. Dar dacă ne-am fi întâlnit pe stradă, aș fi fost invizibilă. Nu conta faptul că fusesem cea mai bună din clasă... pe vremea când existaseră școli. Aveam șaisprezece ani. Pentru ei eram o copiliță.

Tocurile recepționerei au tropăit și au reverberat în spațiul auster, când m-a condus într-o sală de așteptare, goală cu excepția scaunelor din colțuri, tapisate în brocart argintiu. Păreau de epocă, însă izul chimic provenea de la vopseaua recentă și materialele sintetice. La fel de

artificiale erau și așa-zisele sunete din natură ale păsărilor de pădure. Mi-am privit pantalonii jerpeliți și pantofii uzați. Îi periasem pe cât putusem de bine, totuși petele tot nu dispăruseră. Și pentru că venisem pe jos tocmai din Beverly Hills sub bura dimineții, eram udă ca o pisică pierdută.

Picioarele mă dureau. M-aș fi prăbușit pe un scaun, dar nu cutezam să-mi las urma fundului ud pe brocart. Un Ender înalt a intrat pe ușă, întrerupându-mi neînsemnata dilemă protocolară.

— Callie Woodland? Și-a privit ceasul. Ai întârziat.

— Îmi pare rău. Ploaia...

— Este în regulă. Ești aici.

A întins mâna.

În contrast cu bronzul artificial al pielii, părul lui argintiu părea mai alb. Odată cu lățirea zâmbetului, i s-au dilatat și ochii, ceea ce m-a făcut să mă simt mai neliniștită decât de obicei în prezența unui Ender. Hodorogii ăștia lacomi, aflați la capătul vieții, nu meritau să fie numiți „seniori“, așa cum preferau. M-am silit să-i strâng mâna zbârcită.

— Numele meu este Tinnenbaum. Bun venit la Destinații Splendide!

Și-a pus și cealaltă palmă peste mâna mea.

— Am venit doar ca să văd...

Am privit împrejurul pereților, de parcă sosisem pentru a inspecta designul interior.

— Cum funcționează totul? Sigur că da. Așa ceva este gratuit. A surâs larg și mi-a eliberat în cele din urmă mâna. Urmează-mă, te rog.

Și-a întins brațul, ca și cum nu mi-aș fi putut găsi și singură drumul afară din săliță. Dinții îi erau atât de

orbitori, încât m-am înfiorat puțin când a zâmbit. Am străbătut un coridor scurt până la cabinetul lui.

— Intră, Callie. Ia loc.

A închis ușa.

Mi-am mușcat limba, ca să nu rămân cu gura căscată înaintea extravaganței absolute dinăuntru. Lângă un perete se afla o fântână masivă din bronz în care curgerea apei era perpetuă. După cum lăseau să curgă și să stropească apa aceea limpede și curată, ai fi zis că era gratuită.

Un birou din sticlă presărat cu leduri domina centrul încăperii. La treizeci de centimetri deasupra lui plutea un display gonflabil care afișa imaginea unei fete de vârsta mea, cu păr lung și roșu, în echipament de gimnastică. Deși zâmbea, fotografia avea un aer sever, ca o poză oficială, dar în mărime naturală. Expresia fetei era fericită. Plină de speranțe.

M-am așezat pe un scaun metalic modern, iar domnul Tinnenbaum s-a instalat înapoia biroului și a indicat display-ul gonflabil:

— Una dintre membrele noastre cele mai recente. Ca și tine, a auzit despre noi de la un prieten. Femeile cărora le-a închiriat corpul s-au declarat destul de încântate.

A atins colțul ecranului și imaginea s-a schimbat, prezentând un adolescent în costum de înotător de performanță, cu abdomenul numai pătrățele de mușchi.

— Referința i-a fost oferită de băiatul acesta, Adam, care știe să schieze, să se dea cu placa și să facă ascensiuni montane. Este popular pentru închirieri în rândul bărbaților pasionați de activitățile în aer liber, dar care nu s-au mai putut bucura de sporturile acestea de câteva decenii.

Auzirea cuvintelor lui a conferit substanță realității. Enderi bătrâni și cu membre artritice aveau să-mi ocupe

corpul de adolescentă pentru o săptămână, aveau să trăiască în interiorul pielii mele. Ideea îmi întorcea stomacul pe dos. Am fost gata să mă reped afară din cabinet, însă un gând m-a ținut în loc.

Tyler.

Am strâns marginile scaunului cu ambele mâini. Stomacul mi-a protestat. Tinnenbaum a întins un platou din cositor pe care se găseau Supertrufe în ceșcuțe din hârtie. Părinții mei avuseseră un platou identic, cândva.

— Te rog să iei una.

Am luat în tăcere o trufă supradimensionată. După aceea mi-am reamintit de vechile maniere.

— Mulțumesc.

— Mai ia.

Tinnenbaum a clătinat platoul, pentru a mă ispiți.

Am luat-o pe a doua și pe a treia, fiindcă platoul continua să rămână lângă mâna mea. Le-am învelit în ambalajele lor și le-am băgat în buzunarul bluzei de trening. Bărbatul a părut dezamăgit să nu mă vadă mâncându-le, ca și cum urma să fiu divertismentul lui din ziua aceea. Înapoia scaunului meu, fântâna a clipocit și a susurat, chinându-mă. Dacă nu-mi oferea ceva de băut, risca să mă vadă cu capul vârât sub jet, leorpăind ca un câine.

— Pot să capăt un pahar cu apă? Vă rog?

— Sigur că da. A pocnit din degete, apoi a ridicat glasul de parcă s-ar fi adresat unui microfon ascuns: Un pahar cu apă pentru domnișoara!

Peste o clipă, a intrat o Enderă cu chip de manechin, balansând un pahar pe o tavă. Era învelit într-un șervet din pânză. L-am luat și am văzut cubulețe care sclipeau aidoma diamantelor. Gheață. Endera a lăsat tava lângă mine și a ieșit.

Am dat capul pe spate și am deșertat apa minunată, toată dintr-odată, simțind cum lichidul rece îmi lunecă pe gât. Am închis ochii și am savurat apa cea mai curată pe care o gustasem de la sfârșitul războiului. Când am terminat, am lăsat un cub de gheață să-mi cadă în gură. Am mușcat din el și a trosnit. Când am redeschis ochii, l-am văzut pe Tinnenbaum urmărindu-mă.

— Mai vrei? m-a întrebat.

Aș mai fi vrut, dar privirea lui mi-a spus că nu fusese o întrebare serioasă. Am clătinat din cap și am terminat cubul. Unghiile mi-au părut încă și mai murdare pe sticla paharului, când l-am pus înapoi pe tavă. Vederea cuburilor care se topeau în pahar mi-a reamintit de ultima dată când băusem apă cu gheață. Părea că trecuse o eternitate de atunci, însă se întâmplase cu numai un an în urmă, în ultima zi petrecută în casa noastră înainte de venirea șerifilor federali.

— Vrei să știi cum funcționează totul? a întrebat Tinnenbaum. Aici, la Destinații Splendide?

M-am stăpânit să nu dau ochii peste cap. Ăștia erau Enderii. De ce altceva aș fi fost acolo? Am schițat un zâmbet și am încuviințat din cap.

El a atins un colț al display-ului gonflabil pentru a goli ecranul, după care l-a atins încă o dată, apelând holomațiile. Prima dintre ele prezenta o senioară întinsă pe un fotoliu cu spătar rabatabil, cu ceafa acoperită de o calotă micuță. Din calotă ieșeau sârme colorate care duceau la un computer.

— Chiriașa este conectată la o ICC — Interfață Corp-Computer — într-o cameră deservită permanent de asistente medicale cu experiență, a rostit el. După aceea este supusă unei narcoze superficiale.

— Ca la dentist?

— Da. Toți parametrii vitali îi sunt monitorizați pe durata călătoriei. (În cealaltă parte a ecranului, o adolescentă se întindea pe un pat capitonat.) Tu vei fi supusă de asemenea unei anestezii. Complet nedureroasă și nepericuloasă. Te vei trezi după o săptămână, puțin amețită, dar mult mai bogată.

Și-a afixat din nou dinții sclipitori.

M-am străduit să nu fac o grimasă.

— Ce se-ntâmplă în săptămâna aceea?

— Ea va deveni tu. Și-a rășchirat degetele și a rotit palmele: Ai auzit despre protezele asistate de computere, care-i ajută pe amputați să-și poată mișca membrele artificiale? Oamenii se gândesc pur și simplu la mișcarea pe care ar face-o, iar proteza îi ascultă. Principiul utilizat în cazul acesta este foarte similar.

— Adică ea se vizualizează ca fiind eu și dacă vrea să ia ceva, ajunge să se gândească la asta și mâna îi ascultă gândul?

— Da, ca și cum ar fi în corpul tău. Își folosește mintea pentru a ieși cu corpul tău de aici și a redeveni tânără.

Și-a cuprins un cot în palma celeilalte mâini și a adăugat:

— Pentru scurtă vreme.

— Dar cum...?

Tinnenbaum a indicat din cap spre cealaltă parte a ecranului.

— Aici, în altă cameră, donoarea — adică tu — este conectată la computer prin intermediul unei ICC wireless.

— Wireless?

— O să-ți implantăm în ceafă un neurocip minuscul. Nu vei simți absolut nimic. Total nedureros. Cipul ne va

permite să te conectăm permanent la computer. După aceea cuplăm undele tale cerebrale la computer, care vă conectează pe voi două.

— Ne „conectează“...

Fruntea mi s-a încruntat, încercând să-mi imaginez două minți legate între ele în felul acela. ICC... Neuro-cip... Implantare... Cu fiecare clipă, totul devenea mai straniu și mai neplăcut. Impulsul de a o lua la fugă revenea înzecit. În același timp însă doream să aflu mai multe.

— Știu, totul este foarte nou, a rânjit el condescendent. Ne asigurăm că ești complet adormită. Mentea chiriașei îți preia controlul corpului, apoi este verificată, pentru a ne asigura că totul funcționează așa cum trebuie, după care este liberă să plece și să se bucure de corpul pe care l-a închiriat.

Ecranul arăta imagini ale corpului închiriat care juca golf, juca tenis, făcea scufundări subacvatice.

— Mușchii corpului își păstrează memoria, așa încât va fi capabilă să practice orice sporturi ai practicat tu. La terminarea perioadei, chiriașa revine aici și conexiunea este dezactivată potrivit procedurii specificate. Chiriașa este decuplată de la narcoza superficială, este controlată medical, apoi pleacă. Donoarei, adică ție, i se restabilesc funcțiile cerebrale integrale, prin intermediul computerului. Te trezești în corpul tău, ca și cum ai fi dormit câteva zile.

— Și dacă mi se-ntâmplă ceva când ea este în corpul meu? Când se dă cu placa sau sare cu parașuta? Dacă sunt rănită?

— În Destinații Splendide nu s-a întâmplat niciodată așa ceva. Chiriașii noștri semnează un contract care-i

face răspunzători financiar. Ei depun ca garanție o sumă, care, crede-mă, este îndeajuns de mare pentru a dori s-o recupereze.

Vorbea despre mine ca despre un automobil de închiriat. M-a străbătut un fior, de parcă cineva îmi trecuse un cub de gheață pe șira spinării. Asta mi-a reamintit de Tyler — singurul lucru care mă ținea pe scaunul ăsta.

— Și cum este cu cipul? am întrebat.

— Îți va fi înlăturat după a treia închiriere. Mi-a întins o foaie de hârtie: Poftim. Asta te-ar putea liniști.

Obligațiile chiriașilor la Destinații Splendide

1. Este interzisă modificarea în orice fel a aspectului corpului închiriat, incluzând — dar fără a se limita la ele — următoarele: piercing, tatuaje, tăierea sau vopsirea părului, utilizarea lentilelor de contact și orice fel de proceduri chirurgicale, inclusiv augmentarea.

2. Este interzisă modificarea dinților, incluzând plombe, extracții și incrustarea de pietre prețioase.

3. Este obligatorie rămânerea în interiorul unei raze de optzeci de kilometri față de Destinații Splendide. La cerere, sunt disponibile hărți.

4. Orice tentativă de intervenție asupra cipului va duce la anularea imediată a închirierii fără rambursarea garanției și la aplicarea de amenzi.

5. Dacă aveți probleme cu corpul închiriat, reveniți în cel mai scurt timp la Destinații Splendide. Vă rugăm să tratați corpul închiriat cu grijă și să nu uitați nicio clipă că este o persoană tânără reală.

Atenție: prin construcție, neurocipurile opresc chiriașii să se angajeze în activități ilegale.

Regulile acelea nu m-au făcut să mă simt mai bine. Dimpotrivă, au ridicat o serie de probleme la care nici măcar nu mă gândisem.

— Și ce-i cu... celelalte chestii? am întrebat.

— Cum ar fi?

— Nu știu.

Aș fi dorit să nu mă silească s-o spun. Dar n-am avut încotro.

— Sexul?

— Ce-i cu el?

— Nu-i menționat în reguli.

În niciun caz nu doream ca prima mea experiență sexuală să se petreacă într-un moment când nu eram de față.

A clătinat din cap.

— Este interzis și interdicția respectivă este subliniată clar chirieșilor.

Da, cum să nu! Măcar nu puteam rămâne gravidă. Toți știau că acesta era un efect secundar, pe care-l speram temporar, al vaccinului.

Mușchii abdomenului mi s-au contractat. Mi-am îndepărtat o șuviță de păr de pe frunte și m-am ridicat.

— Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat, domnule Tinnenbaum. Și pentru demonstrație.

Buza i-a zvâcnit. A încercat s-o mascheze cu un zâmbet strâmb.

— Dacă semnezi azi, poți beneficia de o bonificație. A scos din sertar o hârtie, a mângălit ceva pe ea și a împins-o peste birou: Asta-i pentru trei închirieri.

A înșurubat la loc capacul stiloului.

Am ridicat contractul. Banii aceia ne-ar fi putut cumpăra o casă și mâncare pentru un an. M-am așezat înapoi pe scaun și am inspirat adânc.

El mi-a întins stiloul. L-am luat.

— Trei închirieri? am repetat.

— Da. Și vei fi plătită la terminare.

Hârtia s-a mișcat. Mi-am dat seama că-mi tremura mâna.

— Este o ofertă foarte generoasă, a urmat el. Se datorează bonificației, dacă semnezi azi.

Aveam nevoie de banii aceia. Tyler avea nevoie de ei.

Am strâns stiloul între degete și susurul fântâniei mi s-a întetțit în cap. Priveam fix hârtia, însă nu vedeam decât fulgerări de ruj roșu-mat, ochii portarului, dinții ireali ai domnului Tinnenbaum. Am pus vârful peniței pe hârtie, dar, înainte de a trage o linie, m-am uitat la el. Poate că doream o ultimă asigurare. A încuviințat din cap și a surâs. Costumul îi era perfect, cu excepția unui fir de mătreață pe rever. Avea forma unui semn de întrebare.

Era prea nerăbdător. Fără să-mi dau seama, am lăsat stiloul din mână.

Ochii i s-au îngustat.

— S-a întâmplat ceva?

— Mama avea o vorbă.

— Da?

— Înainte de a lua o decizie importantă, lasă să treacă o noapte. Trebuie să mă mai gândesc.

Ochii i-au înghețat.

— Nu pot garanta că oferta aceasta va mai fi valabilă ulterior.

— Trebuie să-mi asum riscul respectiv.

Am împăturit contractul, l-am pus în buzunar și m-am sculat. M-am silit să-i surâd scurt.

— Îți poți permite să faci asta?

Mi-a blocat calea cu corpul.

— Probabil că nu. Trebuie totuși să mă gândesc cu grijă.

L-am ocolit și m-am îndreptat spre ușă.

— Telefonează dacă ai întrebări, a spus el pe un ton puțin cam prea tare.

Am trecut iute pe lângă recepționeră, care a părut agitată să mă vadă plecând așa curând. M-a urmărit cu ochii, în timp ce a apăsat probabil un buton de alarmă. Nu m-am oprit. Portarul s-a holbat la mine prin ușa din sticlă înainte s-o deschidă.

— Pleci deja?

Chipul lui scofâlcit părea al unui spectru.

M-am repezit pe lângă el.

Când am ajuns afară, aerul rece de toamnă m-a izbit în plin. L-am inspirat adânc și m-am strecurat prin mulțimea de Enderi care ticsea trotuarul. Probabil că fusesem singura care-l refuzase vreodată pe Tinnenbaum, singura care nu căzuse în mrejele ofertei lui. Învățasem însă să nu mă încred în Enderi.

Am mers prin Beverly Hills, clătinând din cap față de colțisoarele de bogăție care rămăseseră, la mai bine de un an după terminarea războiului. Aici numai o vitrină din trei era pustie. Haine de firmă, videoelectronice și bot-magazine, toate pentru dependența de shopping a Enderilor bogați. Era un cartier bun de scormonit. Dacă un produs se strica, erau siliți să-l arunce fiindcă nu mai exista nimeni care să-l repare și era imposibil să faci rost de piese de schimb.

M-am străduit să trec cât mai neobservată. Deși nu făceam nimic ilegal în clipa asta, dacă mă oprea un șerif federal nu puteam arăta documentele necesare pe care trebuiau să le aibă asupra lor minorii revendicați.

Pe când așteptam la un semafor, s-a oprit un camion în a cărui remorcă se afla un grup de Starteri posaci, murdari și jerpeliți, cu picioarele încrucișate, având în mijloc un maldăr de târnăcoape și hârlețe. O fată cu capul bandajat m-a privit cu ochi lipsiți de viață.

Am zărit în ei un licăr de invidie, de parcă viața mea ar fi fost cu ceva mai bună. Când camionul s-a urnit, îndepărtându-se, fata și-a cuprins umerii cu palmele, parcă îmbrățișându-se. Oricât de rea mi-ar fi fost viața, a ei era mult mai rea. Trebuia să existe o cale de ieșire din nebunia asta. O cale care să nu implice banca aia de corpuri care mă înfiora sau sclavia legalizată.

Am mers pe străzi lăturalnice, evitând bulevardul Wilshire, care era un magnet pentru șerifii federali. Doi Enderi, oameni de afaceri în fulgarine negre, veneau pe trotuar spre mine. Mi-am ferit ochii și mi-am vârât mâinile în buzunare. În cel din stânga aveam contractul. În cel din dreapta, bomboanele învelite în hârtie.

Amar și dulce.

Cu cât mă îndepărtam de Beverly Hills, cartierele deveneau mai dure. Am ocolit mormane de gunoaie care așteptau cine știe de când să fie ridicate. Am înălțat ochii și am văzut că treceam pe lângă o clădire vopsită în roșu. Contaminare. Trecuse peste un an de la ultimele rachete cu spori, totuși echipele pentru evacuarea materialelor periculoase nu apucaseră să decontamineze casa asta. Sau nu voiseră. Mi-am acoperit nasul și gura cu mânăca, așa cum mă învățase tata, și am iuțit pasul.

Lumina zilei pălea și puteam merge mai relaxat. Mi-am scos branterna și am fixat-o pe dosul mâinii stângi, însă n-am aprins-o. Chiar noi spărseserăm felinarele stradale de pe-aici. Aveam nevoie de protecția întunericului

pentru ca autoritățile să nu ne poată ridica în baza vreunui pretext jalnic. Ar fi fost foarte încântate să ne închidă într-o instituție. Nu văzusem niciodată interiorul vreuneia, dar auzisem despre ele. Una dintre cele mai groaznice, Instituția 37, se găsea la numai câțiva kilometri depărtare. Îi auzisem pe alți Starteri șușotind despre ea.

Până să ajung la două cvartale de locuința noastră, se făcuse complet beznă. Am aprins branterna. Peste un minut am întrezărit dărele mișcătoare a două branterne ce se apropiau de pe partea opusă. Întrucât cei care veneau către mine le păstrasera aprinse, am sperat că erau pretenari. Dar apoi, în secunda următoare, ambele lumini s-au stins.

Renegați!

Am simțit un ghem în stomac și inima mi-a sărit în gâtlee. N-am avut timp să gândesc. Instinctul m-a purtat spre clădirea mea. Unul dintre ei, o fată înaltă cu picioare lungi și un tatuaj pe obraz, m-a prins din urmă. A ajuns imediat în spatele meu și a întins mâna să mă înhațe de trening.

Am sprintat și mai energic. Ușa laterală a clădirii mele se afla la jumătatea cvartalului și mă aștepta. Renegata a încercat din nou și de data aceasta mi-a apucat gluga.

Am simțit când m-a smucit și am căzut violent pe trotuar. Am simțit o durere în spate și o usturime pe față. Fata m-a încălecat și a început să-mi scotocească buzunarele. Prietenul ei, un băiat mai mărunțel, și-a reaprins branterna și mi-a vârat-o în ochi.

— N-am niciun bănuț.

Am mijit ochii și am încercat să împing mâinile renegatei.

Ea mi-a izbit simultan obrajii cu palmele și urechile mi-au țiuuit. Un truc murdar din încăierările de stradă, care face capul să-ți vibreze de durere.

— N-ai mălai pentru mine? Cuvintele ei înăbușite mi-au reverberat prin craniu. Atunci ești în budă rău de tot.

Un val de adrenalină mi-a năvălit prin braț și am pocnit-o în falcă. S-a dezechilibrat, după care s-a redresat înainte de a mă putea elibera.

— Acu' chiar că ești moartă, fetițo!

M-am zvârcolit și m-am zbatut, dar m-a prins între coapsele ei de oțel. Și-a tras pumnul înapoi și i-a izbit cu toată puterea. Mi-am ferit capul în ultima clipă și a lovit pavajul. A urlat de durere.

Zbieretul acela mi-a dat putere să mă smulg de sub ea, în timp ce-și strângea la piept degetele. Inima îmi bubuia mai-mai să-mi sară din piept. Celălalt puști s-a apropiat cu o piatră în mână. Gâfâiam din greu când m-am ridicat în picioare.

Ceva mi-a căzut din buzunar. Toți s-au oprit să privească.

Una dintre Supertrufele neprețuite.

— Haleală! a răcnit prietenul ei și și-a îndreptat lumina într-acolo.

Fata s-a târât spre bomboană, continuând să-și protejeze la piept mâna lovită. Prietenul ei a plonjat pe pavaj și a înhățat-o. Ea i-a prins mâna, a rupt o bucată din trufă și a hăpăit-o. El a devorat restul. Am alergat către intrarea laterală a clădirii mele. Am împins ușa, ușa mea, și am năvălit înăuntru.

M-am rugat cerului ca ei să nu intre în clădire. Trebuia să mă bizui pe faptul că vor fi prea speriați de pretenarii mei și de orice capcane aș fi putut avea pe aici. Am

ridicat branterna, ca să verific scările. Nu se vedea nimic. Am suit la etajul al doilea și m-am uitat printr-o fereastră murdară. Dedesubt, hoții renegați mișunau ca viermii. Mi-am făcut un inventar rapid. Ceafa mă durea după izbitura de asfalt, dar scăpasem fără tăieturi urâte sau oase rupte. Mi-am lipit palma pe piept și am încercat să-mi liniștesc respirația. Mi-am îndreptat din nou atenția asupra interiorului clădirii și am efectuat scanările obișnuite. Am ascultat pe cât am putut de bine, însă urechile continuau să-mi țiuie de pe urma luptei. Am scuturat din cap, încercând să alung țiuiturile.

Niciun alt sunet. Niciun ocupant nou. Niciun pericol. Încăperea din capăt mă atrăgea ca un far, promițând somn. Tabăra noastră de birouri baricada colțul, izolând o secțiune a camerei goale și cavernoase, și oferea iluzia confortului. Probabil că Tyler dormea deja. Am pipăit Supertrufele care-mi rămăseseră în buzunar. Poate că ar fi trebuit să-i fac o surpriză mâine-dimineață.

Dar nu puteam aștepta.

— Hei, scoală-te! Am ceva pentru tine.

Când am ocolit birourile, n-am găsit nimic. Nici păturile, nici pe fratele meu. Nimic. Puținele bunuri pe care le lăsasem acolo dispăruseră.

— Tyler? am strigat.

Am simțit un nod în gât. M-am repezit spre ușă și exact în clipa când am ajuns acolo, un chip a apărut în prag.

— Michael!

Michael și-a scuturat pe spate părul blond vâlvoi.

— Ce faci, Callie?

Și-a ridicat branterna sub bărbie și a simulat un chip îngrozit. N-a putut însă menține expresia și a izbucnit în râs.